

ומטה אוזן לוודא אם כולנו נושמים או חס וחלילה... כי
הלא כבר אמרנו שהאויב מספר 1 הוא הקור. עוד ימים
אחדים לאחר ה"מאורע" היתה שבה ומשיחה בו, עם שהיא
מאשימה את עצמה ואומרת: "איך נתתי לו להוציא את
הילדים החוצה יחפים וחצי ערומים ועוד אחרי אמבטיה
חמה". ואף-על-פי-כן, כל הכבוד לאדון הורביץ; ה"טיול"
בחוץ ואפילו היה זה בליל חורף קר, היה הדבר הנחוץ
והמועיל ביותר בליל העלפונות ההוא.

אגב, אותו אדון בוייביץ (כך קראו לו תרצה ואזרח הקט-
נים והשם המשובש השתרש בביתנו), אדם קשיש בגיל
שבין שיבה לגבורות, היה מבאי ביתנו. בלילות שבת לאחר
הסעודה הדשנה בביתו, היה אורחנו הקבוע בשל המיחם
המזמזם על שולחנו והתה שהיה בשבת — טוב יותר.
בניחותא היה עולה במדרגות הבית מפזם לו ניגון כלשהו
והמקל שבידו משמיע נקישות קצובות כליווי לניגון. היינו
מתחרים מי יקדים לבשר להורים על בואו של אדון בוייביץ.

ועוד טיול שונה מהשאר ולא סתם שונה אלא ממש יוצא
דופן.

(א) משום שהיה זה טיולם הבלבדי של אבא ויהודה.
(ב) משום שהגיעו בטיולם עד קהיר אשר במצרים. לא
פחות ולא יותר.

וכי מלתא זוטרתי היא? מי חשב באותם ימים על מין
אפשרות כזו. לקום פתאום ולנסוע קהירה.

ובאמת היה זה פתאום ובלי כל תיכנון מראש. סתם כך.
ביום בהיר אחד, איזה כלב שעשועים או מין כלב אחר, נשך
לו ליהודה ברגלו. אמא נבהלה כרגיל, הלא היא אמא,
והודיעה מיד לד"ר מלכין הרופא בראש-פינה. ד"ר מלכין